

Nástupiště devět a tři čtvrtě

Harryho poslední měsíc u Dursleyových nebyl nijak příjemný. Jistě, Dudley teď z něho měl takový strach, že s ním nikdy nezůstal v jedné místnosti, a teta Petunie ani strýc Vernon ho nezavírali do přístěnku, nenutili ho do žádné práce ani na něj nekřičeli – po pravdě, nepromluvili na něj jediné slovo. Napůl zděšení a napůl rozzuření se k němu chovali tak, jako by židle, na níž zrovna seděl, byla prázdná. V mnoha ohledech to bylo lepší, za čas ho to však přece jen začalo skličovat.

Harry se zdržoval u sebe v pokoji, ve společnosti své nové sovy. Rozhodl se, že jí bude říkat Hedvika; našel to jméno v *Dějínách čar a kouzel*. Jeho školní učebnice byly velice zajímavé. Léhával na posteli a dlouho do noci četl, a Hedvika létala otevřeným oknem ven a zase dovnitř, jak se jí zachtělo. Bylo štěstí, že teta Petunie už k němu nechodila luxovat, poněvadž Hedvika nosila zvenčí mrtvé myši. Každý večer, než šel spát, si Harry odškrtnl další den na čtvrtce papíru, kterou si připíchl na stěnu, aby viděl, kolik mu jich ještě zbývá do prvního září.

Poslední den v srpnu si řekl, že by si měl s tetou a se strýcem promluvit, jak se zítra dostane na nádraží King's Cross, a vydal se dolů do obývacího pokoje, kde se dívali na nějakou televizní soutěž s otázkami a odpověďmi. Zakašlal, aby si všimli, že tam je, a Dudley zaječel a vyběhl z místnosti.

„Ehm – strýčku Vernone?“

Strýc Vernon zamručel, jako že ho poslouchá.

„Totiž – já se zítra potřebuji dostat na nádraží King's Cross – na vlak do Bradavic.“

Strýc Vernon znovu zamručel.

„Byl bys tak laskav a zavezl mě tam?“

Další zamručení. Harry doufal, že znamená ano.

„Děkuji ti.“

Už se otočil, že se vrátí nahoru, když strýc Vernon dokonce promluvil.

„Stejně je to divné, jet do kouzelnické školy vlakem. Létaující koberce všechny píchly, co?“

Harry na to neřekl ani ň.

„A kde ta škola vůbec je?“

„Já nevím,“ řekl Harry, který si to poprvé uvědomil. Vytáhl z kapsy jízdenku, kterou dostal od Hagrida.

„Prostě mám v jedenáct hodin nastoupit do vlaku, který odjíždí z nástupiště devět a tři čtvrtě,“ četl.

Teta i strýc vytřeštili oči.

„Z kterého nástupiště?“

„Číslo devět a tři čtvrtě.“

„Nemluv hlouposti,“ řekl strýc Vernon, „žádné nástupiště devět a tři čtvrtě není.“

„Na jízdence to tak stojí.“

„Taková šílenost,“ řekl strýc Vernon. „Ti lidé jsou všichni úplně na hlavu. Však uvidíš, jen počkej. Dobrá, odvezeme tě na nádraží. Stejně zítra musíme do Londýna, jinak bych nikam nejel.“

„A proč jedete do Londýna?“ zeptal se Harry co nejprívětivěji.

„Jedeme s Dudleyem do nemocnice,“ zabručel strýc Vernon. „Musí si dát uříznout ten zatracený ocásek, než nastoupí do Smeltings.“

Nazítří se Harry probudil v pět hodin ráno a byl příliš rozrušený a nervózní, než aby znovu usnul. Vstal a natáhl si džínsy, poněvadž nechtěl chodit na nádraží v kouzelnickém hábitu – převlékne se až ve vlaku. Ještě jednou si prošel svůj bradavický seznam, aby si ověřil, že má všechno, co potřebuje, přesvědčil se, že Hedvika je bezpečně zavřená v kleci, a pak už jen přecházel po místnosti a čekal, až Dursleyovi vstanou.

Dvě hodiny nato už Harryho veliký, těžký kufr naložili do auta strýce Vernona, teta Petunie přemluvila Dudleyho, aby se posadil vedle něj, a vyjeli.

Na nádraží King's Cross dorazili v půl jedenácté. Strýc Vernon složil jeho kufr na zavazadlový vozík, a dokonce mu ho odvezl dovnitř. Harry si říkal, že je k němu nějak až podivně laskavý, pak se však strýc Vernon najednou zastavil a s nepěkným úšklebkem se zahleděl k nástupištím.

„Tak jsme tady, chlapče. Nástupiště číslo devět – nástupiště číslo deset. To tvoje by mělo být někde uprostřed, ale zdá se, že ho ještě nepostavili, co?“

Měl samozřejmě pravdu. Nad jedním nástupištěm byla velká plastická číslice devět a nad sousedním velká plastická desítka; mezi nimi nebylo vůbec nic.

„Přeji ti pěkný školní rok, Harry,“ řekl strýc Vernon, usmál se ještě ošklivěji než předtím, otočil se a byl pryč. Harry se ohlédl a viděl, jak Dursleyovi odjíždějí; všichni tři se smáli. Harrymu vyschlo v ústech. Pro všechno na světě, co si teď počne? Díky Hedvice se na něj už soustředilo množství užaslých pohledů. Musí se někoho zeptat.

Zastavil průvodčího, který šel kolem, o nástupišti devět a tři čtvrtě se však raději vůbec nezmínil. Průvodčí o Bradavicích nikdy neslyšel, a když mu Harry nedokázal ani říct, v které části Anglie jsou, zatvářil se rozzlobeně, jako by se Harry naschvál tvářil jako hlupák. To už si málem začínal zoufat; zeptal se aspoň na vlak, který odjíždí v jedenáct hodin, průvodčí ale prohlásil, že v tu dobu žádný nejede. Nakonec dlouhými kroky zamířil pryč a mumlal si pro sebe něco o lidech, kteří ho zbůhdarma připravují o čas. Harry teď dělal, co mohl, aby nepropadl panice. Podle velikých hodin nad tabulí s příjezdy mu zbývalo už jen deset minut, aby nastoupil do vlaku do Bradavic, a on neměl tušení, jak to udělá; trčel bezradně uprostřed nádraží s kufrem, který stěží uzvedl, s kapsou plnou kouzelnických peněz a s velkou sovou.

Hagrid mu zřejmě zapomněl říct něco, co má udělat, jako zaklepat na třetí cihlu vlevo, aby se dostal do Příčné ulice. Přemýšlel, jestli má vytáhnout hůlku a začít klepat na turniket mezi nástupišti devět a deset.

V tu chvíli těsně za ním prošla skupinka lidí, a on zachytil několik slov z toho, co říkali.

„- samozřejmě tam bylo plno mudlů -“

Harry se prudce otočil. Pronesla to jakási baculatá žena, která mluvila se čtyřmi chlapci. Všichni měli ohnivě rudé vlasy a všichni před sebou tlačili stejný kufr jako Harry - a každý z nich si vezl *sovou*.

Harry s bušícím srdcem vyrazil se svým vozíkem za nimi. Zastavili se, a proto zůstal stát také, dost blízko, aby slyšel všechno, co řeknou.

„Jaké číslo že má to nástupiště?“ zeptala se matka chlapců.

„Devět a tři čtvrtě!“ zapištělo malé děvčátko se stejně rudými vlasy, které se jí drželo za ruku. „Mami, proč nemůžu -“

„Ještě nejsi dost velká, Ginny, a teď buď zticha. Tak Percy, ty půjdeš první.“

Chlapec, který vypadal nejstarší, zamířil k nástupišťům číslo devět a deset. Harry ho sledoval a dával pozor, aby nezamrkal a něco mu neuniklo, ale ve chvíli, kdy se chlapec octl přesně mezi oběma nástupišti, zakryl mu ho početný houf turistů, který se znenadání přihrnul, a když zmizel poslední batoh, byl Percy pryč.

„Teď ty, Frede,“ řekla baculatá žena.

„Já nejsem Fred, ale George,“ ohradil se chlapec. „Prosím tě, to si říkáš naše matka? Copak *nevidíš*, že jsem George?“

„Promiň, Georgi, drahoušku.“

„Jen jsem si dělal legraci; já *jsem* Fred,“ řekl chlapec a vykročil vpřed. Jeho dvojče za ním ještě křiklo, ať si pospíší, a on to opravdu udělal, poněvadž vteřinu nato byl už pryč - ale jak to dokázal?

To už k turniketu spěšně mířil i třetí bratr – už byl skoro u něj – a potom, zčistajasna, po něm nebylo ani vidu ani slechu.

Harrymu už nic jiného nezbývalo.

„Promiňte,“ oslovil baculatou ženu.

„Nazdar, drahoušku,“ řekla. „Copak, ty jedeš do Bradavic poprvé? Náš Ron jde taky do prvního.“

Ukázala na posledního a nejmladšího ze svých synů. Byl hubený a vyčouhlý, měl pihovatý obličej, velké ruce a nohy a dlouhý nos.

„Ano,“ přisvědčil Harry. „Jenomže nevím – já totiž nevím, jak –“

„Jak se dostat na nástupiště?“ zeptala se žena laskavě, a Harry přikývl.

„S tím si nedělej starosti,“ řekla. „Musíš prostě jít přímo k přepážce mezi nástupišti devět a deset. Nezastavuj se a neboj se, že do ní narazíš, to je velice důležitá. Jestli jsi nervózní, radši se na to rozběhni. A jdi hned, ještě než půjde Ron.“

„Ehm... tak dobře,“ řekl Harry.

Otočil vozík se svým kufrem a podíval se na přepážku. Vypadala velice důkladně.

Vykročil směrem k ní. Cestou do něho vráželi lidé, kteří mířili na nástupiště číslo devět a deset. Harry přidal do kroku. V příštím okamžiku už musel narazit do turniketu a vykoledovat si pořádný malér – naklonil se nad vozík a to už běžel klusem – přepážka byla blíž a blíž – věděl, že nedokáže zastavit – vozík ho vůbec neposlouchal – k přepážce už zbýval jediný krok – zavřel oči a připravil se na náraz –

Do ničeho však nenarazil... utíkal pořád dál... a potom otevřel oči.

U nástupiště plného lidí stála zářivě červená parní lokomotiva. Zepředu na ní bylo veliké označení *Spěšný vlak do Bradavic, odjezd v 11 hodin*. Harry se ohlédl a tam, kde předtím byl jízdenkový turniket, uviděl tepanou železnou bránu s nápisem *Nástupiště devět a tři čtvrtě*. Dokázal to!

Kouř z lokomotivy se kroutil nad hlavami breben-
tícího davu a mezi nohama se všem pletly kočky nej-
různějších barev. Sovy rozladěně houkaly jedna na
druhou tak nahlas, že je bylo slyšet i přes všechnu tu
vřavu a šoupaní těžkých kufrů.

Přední vozy byly už plné studentů; někteří se vy-
kláněli z oken a bavili se se svými rodinami, zatímco
další se ještě prali o sedadla. Harry tlačil svůj vozík
dál po nástupišti a hledal volné místo. Cestou minul
chlapce s kulatým obličejem, který právě říkal: „Ba-
bíí, já jsem toho žabáka už zase ztratil.“

„Prosím tě, *Neville*,“ vzdechla stará paní.

Hned vedle se kolem kučeravého chlapce shro-
máždil menší hlouček.

„Ukaž nám ho, Lee, nenech se prosit!“

Chlapec zdvihl víko krabice, kterou držel v náruči,
a všichni kolem vyjekli a začali vřískat, když něco ze-
vnitř vystrčilo dlouhou, chlupatou nohu.

Harry se dál tlačil zástupem, až na konci vlaku na-
šel volné kupé. Napřed naložil Hedviku a potom za-
čal ke dveřím vagonu zvedat a šoupat i svůj kufr. Sna-
žil se ho dostat po schůdcích nahoru, stěží však
dokázal zdvihnout jednu stranu a dvakrát mu kufr
spadl na nohu, až bolestí vyjekl.

„Máme ti s ním pomoci?“ To se ptalo jedno z ru-
dovlasých dvojčat, za nimiž prošel turniketem.

„Když budete tak laskaví,“ zasupěl Harry.

„Ty, Frede! Pojď sem a pomoz nám!“

S přispěním dvojčat se Harryho kufr nakonec pře-
ce octl v koutě kupé.

„Dík,“ řekl Harry a odhrnul si zpocené vlasy z očí.

„Co to máš?“ vyhrkl jeden z dvojčat a ukazoval na
Harryho jizvu ve tvaru blesku.

„Propána!“ řekl druhý. „Takže ty jsi –“

„*Je to on*,“ řekl první. „Vid, že ano?“ obrátil se k Har-
rymu.

„Ale kdo mám být?“ zeptal se Harry.

„*Harry Potter*,“ pronesla svorně dvojčata.

„Ach tak,“ řekl Harry. „Chci říct ano, to jsem já.“

Oba chlapci na něj vytřeštili oči a Harry cítil, jak rudne. Potom k nim k jeho úlevě dolehl otevřenými dveřmi nějaký hlas:

„Frede? Georgi? Jste tam?“

„Už jdeme, mami.“

Dvojčata se na Harryho ještě naposled podívala a pak vyskočila ven z vlaku.

Harry se posadil k oknu, odkud napůl potají mohl pozorovat rudovlasou rodinu na nástupišti a slyšet, co si říkají. Matka právě vytáhla kapesník.

„Rone, máš něco na nose.“

Nejmladší chlapec se jí chtěl vytrhnout, matka ho však popadla a začala mu mnout špičku nosu.

„*Mamíí* – nech toho.“ A vysmekl se jí.

„Copak, náš malý Roneček má něco na nosíčku?“ řeklo jedno z dvojčat.

„Hele, nech si to,“ ohradil se Ron.

„A kde je Percy?“ zeptala se matka.

„Tamhle jde.“

To už dlouhými kroky přicházel i nejstarší z chlapců. Stačil se dokonce převléknout do rozevlátého černého hábitu, jaké se nosily v Bradavicích, a Harry si všiml, že má na prsou lesklý stříbrný odznak s písmenem *P*.

„Nemohu se zdržet dlouho, máti,“ řekl. „Sedím ve předu, pro prefekty* jsou vyhrazená dvě kupé –“

„Takže ty jsi *prefekt*, Percy?“ řekl jeden z dvojčat a tvářil se, jako by ho to velice překvapilo. „Taky jsi mohl něco říct, neměli jsme o tom vůbec tušení.“

„Počkej, myslím, že jsem slyšel, jak něco takového říká,“ namítl druhý. „Jednou –“

„Nebo dvakrát –“

„Okamžik –“

„Celé léto –“

---

* V některých britských školách (zejména internátních) bývají vybraní studenti pověřeni dohledem nad ostatními. *Pozn. překl.*

„Víte co, nechte toho,“ ohradil se školní prefekt Percy.

„A jak to, že Percy má nový hábit?“ ozval se jeden z dvojčat.

„Poněvadž je *prefekt*,“ vysvětlila jim matka šťastně. „Takže, Percy, drahoušku, přeji ti pěkný školní rok – a pošli mi sovu, až přijedeš do Bradavic.“

Políbila ho na tvář a Percy odkráčel. Pak se obrátila k dvojčatům.

„A vy dva – chovejte se letos slušně! Jestli přiletí jediná sova s tím, že jste – že jste zas vyhodili do povětří záchod nebo –“

„Cože, záchod? My jsme nikdy žádný záchod do povětří nevyhodili!“

„Ale je to vynikající nápad, mami, děkujeme ti.“

„To vůbec *není legrace*. A dávejte pozor na Rona!“

„Nedělej si starosti, mami, maličkému Ronánkovi se s námi nemůže nic stát.“

„Nechte si toho,“ řekl Ron znovu. Byl už málem stejně velký jako dvojčata a tam, kde mu matka předtím otírala nos, ho měl ještě pořád růžový.

„Ty, mami, víš, co je nového? Hádej, koho jsme právě viděli ve vlaku?“

Harry se honem zaklonil, aby nepostřehli, že se na ně dívá.

„Všimla sis toho černovlasého kluka, co stál na nádraží vedle nás? Jestlipak víš, kdo to je?“

„Kdopak?“

„*Harry Potter!*“

Harry uslyšel hlásek malého děvčátka.

„Mamíí, můžu jít nahoru a podívat se na něj? Mamíí, prosím, prosím!“

„Už jsi ho viděla, Ginny, a ten chudák chlapec není žádné zvířátko, na které bys poulila oči někde v zoo. Je to opravdu on, Frede? Jak to víš?“

„Zeptali jsme se ho. A viděli jsme tu jizvu. Opravdu ji má – jako když udeří blesk.“

„*Chudáček malá* – není divu, že byl sám. Napřed

mi to připadalo divné. A byl tak zdvořilý, když se ptal, jak se dostane na tohle nástupiště.“

„Na tom nesejde, myslíš, že si pamatuje, jak Ty-víš-kdo vypadá?“

Matka se náhle zatvářila velice přísně.

„Zakazuji ti, aby ses ho ptal, Frede. Opovaž se! Jako by mu to někdo musel připomínat hned první den ve škole.“

„Dobrá, dobrá, tak už se nezlob.“

Bylo slyšet zahvízdání.

„Pospěšte si!“ vyzvala je matka a všichni tři chlapci nastoupili. Ještě se vyklonili z okénka, aby je mohla políbit na rozloučenou, a jejich mladší sestřička se rozplakala.

„Nebreč, Ginny, budeme ti posílat jednu sovu za druhou.“

„Pošleme ti z Bradavic záchodový prkýnko!“

„Georgi!“

„Jen jsem si dělal legraci, mami.“

Vlak se dal do pohybu. Harry viděl, jak matka ještě chlapcům zamávala, a jejich sestra, která napůl plakala, napůl se smála, ještě běžela vedle vlaku, dokud nenabral příliš velkou rychlost; pak už zůstala stát a mávala také.

Harry viděl, jak děvčátko s matkou zmizely, když vlak projel zatáčkou. Venku za oknem se míhaly domy. Harry pocítil nesmírné vzrušení. Nevěděl, co ho teď čeká – ale muselo to být lepší než to, co nechával za sebou.

Dveře kupé se otevřely a vešel nejmladší rudovlasý chlapec.

„Sedí tu někdo?“ zeptal se a ukázal na místo proti Harrymu. „Všude jinde je plno.“

Harry zavrtěl hlavou a chlapec se posadil. Pohlédl na Harryho a potom spěšně vyhlédl z okna, jako kdyby se na něj vůbec nepodíval. Harry si všiml, že ještě pořád má na nose černou tečku.

„Ty, Rone.“

